

ת"פ (באר שבע) 64712-07-23 - מדינת ישראל נ' אחמד אבו אלקיעאן

ת"פ (באר-שבע) 64712-07-23 - מדינת ישראל נ' אחמד אבו אלקיעאן מחוזי באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 64712-07-23

מדינת ישראל

נגד

אחמד אבו אלקיעאן

על ידי ב"כ - עו"ד בני גריקו

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[10.06.2024]

לפני כבוד השופט יואב עטר

על ידי ב"כ - עו"ד

גזר דין

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, עפ"י הודאתו בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירת שוד (עבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977).

2. עניינה של העבירה בה הורשע הנאשם בכך שבמועד המפורט בכתב האישום המתוקן, בשעת ערב ירדה המתלוננת (קטינה אשר אין לה כל היכרות מוקדמת עם הנאשם) מאוטובוס ברחוב בבאר שבע כשהיא אוחזת בידיה בשתי שקיות ובתיק שהכיל כרטיס אשראי, כרטיסי "רב קו", מטען לטלפון נייד, מפתח ומטבעות. הנאשם אשר רכב באותה עת על "קורקינט", הבחין בקטינה, התקרב אליה מאחור ומשך בכוח את השקיות ואת התיק שאחזה בידה. הקטינה התנגדה למשיכה, צעקה לעבר הנאשם שיעזבה וכן צעקה לעזרה ובשלב מסוים נפלה על הארץ והנאשם הצליח לקרוע מידיה את השקיות שאחזה ואת התיק ונמלט מן המקום.

בהמשך, ביצע הנאשם שתי עסקאות בסך כולל של כ-178 ₪ באמצעות כרטיס האשראי ששדד מהקטינה. כתוצאה ממעשי הנאשם נחבלה הקטינה וסבלה מכאבים בכתף שמאל, צוואר עליון, גב עליון ובזרועה ונזקקה לטיפול רפואי.

הסדר הטיעון

3. ביום 15.02.24 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון אשר כלל את תיקון כתב האישום והודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן. הצדדים הבהירו כי אין הסדר לעונש וכי כל צד יטען על פי מיטב הבנתו. לאור גילו של הנאשם קמה חובת תסקיר ועל כן הסכימו הצדדים כי הטיעונים לעונש יידחו עד לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן תוך שהבהירו כי אינם מחויבים להמלצות שירות המבחן. בנוסף, עתרה המאשימה לקבלת תסקיר נפגע העבירה ביחס לקטינה. במועד הטיעונים לעונש 16.05.24 הודיעו הצדדים כי בינתיים הגיעו להסכמה נוספת, ביחס לעונש. בהתאם להסכמת הצדדים המאשימה תעתור להשתת עונש ראוי של 18 חודשי מאסר בפועל וההגנה תטען באופן פתוח. תסקיר נפגעת העבירה

4. מהתסקיר עולה כי נפגעת העבירה הינה קטינה ילידת 2009 אשר במועד ביצוע העבירה הייתה כבת 14 ובמועד עריכת התסקיר הייתה כבר בת 15. מהתסקיר עולה כי זו נחשפה לחוויה לא מוכרת, מפחידה ומאיימת אשר הותירה חותם בנפשה.

מהתסקיר עולה כי בימים שלאחר האירוע חוותה המתלוננת התקפי חרדה, ומשך כחודשיים לאחר האירוע הסתגרה המתלוננת בתוך עצמה, התקשתה לדבר וחשה מפוחדת. עוד עולה כי ההסתגרות וההתנהגות ההמנעותית של המתלוננת נמשכים עד היום תוך פגיעה בעצמאותה. כעולה מהתסקיר, עובר לשוד הייתה המתלוננת נערה עצמאית שנסעה בתחבורה הציבורית ונהגה לטייל ולאחר ביצוע העבירה, בתקופה של חופשת לימודים בה בנות גילה נהגו לטייל ולבלות יחדיו, נמנעה המתלוננת ממפגשים חברתיים ומבילויים מחוץ לבית. עוד צוין כי גם לאחר שהתחדשו הלימודים, נמנעה מלעלות לאוטובוס לרבות להגיע לבית הספר כפי שנהגה קודם לכן, ודרשה מהוריה כי ייקחו ויחזירו אותה גם אם הדבר היה כרוך בהמתנה ממושכת. לאחר מספר חודשים חזרה המתלוננת להשתמש בתחבורה ציבורית אך נכון למועד עריכת התסקיר, עודנה מסרבת להתהלך לבד ברחוב ודורשת מהוריה להמתין לה בתחנה בה היא אמורה לרדת מהאוטובוס. המתלוננת עד היום מפחדת לעבור באזור בו נשדדה על אף שמדובר באזור הקרוב מאד לביתה ובוחרת להאריך את דרכה במסלול עוקף.

מהתסקיר עולה כי המתלוננת סובלת ממעורבות יתר שבאה לידי ביטוי, בין השאר, בהתקפי זעם ובכי שלא אפיינו את המתלוננת טרם אירוע הפגיעה. עוד צוין כי משך כחודש סבלה המתלוננת מכאבים עזים בעקבות מעשי הנאשם והתקשתה בביצוע פעולות שונות. צוין כי משך ימים רבים לאחר האירוע המתלוננת לא רצתה לאכול, עסקה בפגיעה שחוותה, לא רצתה לעשות דבר מלבד לישון ולברוח מזיכרונותיה. צוין כי בעקבות האמור החלה המתלוננת לסבול מתסמינים פיזיולוגיים נוספים, אשר מפאת צנעת הפרט לא פורטו. עורכת התסקיר ייחסה את תסמינים אלו לרמות גבוהות של לחץ.

5. בתסקיר מפורטות השלכות האירוע על הוריה של המתלוננת ומשפחתה. אלו סיפרו כי מלבד העומס במשימות בשל הצורך לקחת ולהחזיר את המתלוננת לכל מקום לרבות לבית הספר ומלבד העומס שנוצר בשל הפגיעה בעצמאותה של המתלוננת אשר הוביל לפגיעה בשגרת המשפחה, אלו גם נפגעו רגשית תוך שלמיקום השוד סמוך מאד לבית הייתה השלכה על תחושת הביטחון של ההורים בכל רגע בו המתלוננת או מי מילדיהם האחרים נמצא מחוץ לבית.

המתלוננת סיפרה על הקושי שחשה בחקירת המשטרה ועל הרווחה שחשה כאשר הנאשם נעצר. המתלוננת ביקשה להעביר לבית המשפט מסר לפיו יש להעניש את הנאשם בחומרה כדי שיבין את חומרת מעשיו ולמען יראו וייראו. אביה של המתלוננת ביקש אף הוא כי הדין ימוצה עם הנאשם.

6. עורכת התסקיר ציינה כי מאז הפגיעה נראה כי חייה של המתלוננת השתנו, זו הפכה מנערה עצמאית לתלותית אשר הימנעות, צמצום וחרדה הפכו למנת חלקה, תוך שעמדה על תחושת הלחץ הגבוהה שחשה המתלוננת. עורכת התסקיר העריכה כי הכרה של בית המשפט בסבלה של המתלוננת ובנזק שנגרם לה על ידי הנאשם יכולים לסייע למתלוננת בתהליך השיקום.

תסקיר שירות המבחן

7. מהתסקיר עולה כי הנאשם, כבן 19, רווק אשר עובר למעצרו התגורר ביחד עם אחיו בשכירות בבאר שבע ועבד בעבודות בניין בקרית מלאכי. הנאשם סיים 10 שנות לימוד ולאחר מכן עבד בעבודות מזדמנות.

הנאשם הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירה, טען כי באותה תקופה התקשה למצוא עבודה, חש תסכול מכך ולדבריו ביצע את העבירה על מנת לסייע כלכלית לאימו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ביצע את העבירה מתוך מצוקה כלכלית וכי ניכר כי לא הפעיל שיקול דעת ביחס להשלכות מעשיו והתקשה לראות חלופות אחרות להתמודדות עם הסיטואציה בה היה נתון.

שירות המבחן התרשם כי המעצר מהווה עבור הנאשם גורם הרתעתי וציין כי הנאשם הביע בפניו שאיפות לקיים אורח חיים נורמטיבי הכולל עבודה. מנגד התרשם שירות המבחן כי הנאשם נעדר כלים להתמודדות מיטיבה במצבי מצוקה ומשבר, כי לנאשם מאפייני אישיות בלתי בשלים וכי ניכר כי במצבי כעס, פגיעות ומשבר הנאשם מתקשה להציב גבולות פנימיים להתנהגותו ולעמוד בגבולות חיצוניים. שירות המבחן התרשם מקושי בולט של הנאשם לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו ולראות במעשיו פגיעה באחר וכי ניכר שהנאשם ממוקד בתחושת קורבנות המעניקה לו תחושת לגיטימציה להתנהלותו הבעייתית.

8. שירות המבחן העריך כי הנאשם נעדר בשלב זה של חייו הבשלות הנדרשת להתבונן על חלקיו הבעייתיים, עמד על חוסר יכולתו של הנאשם לחשוב על השלכות מעשיו, על התמקדותו של הנאשם במחירים האישיים בהם נושא ועל קשייו לערוך התבוננות ביקורתית על מעשיו, העריך כי הנאשם אינו בשל להליך טיפולי ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו תוך שהמליץ על ענישה מוחשית שתהווה אלמנט הרתעתי ומציב גבולות. טענות הצדדים

9. המאשימה בטיעוניה לעונש עמדה בהרחבה על הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ועתרה כי בית המשפט יכבד את הסדר הטיעון וישית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננת.

10. ב"כ הנאשם עמד בהרחבה על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הפנה לפסיקה בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת וטען כי על מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו, לנוע בין מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם עמד על כך שמקום בו מדובר בחטיפת תיק יש ולעיתים ההליך מסתיים בהרשעה בעבירה של תקיפה לשם גניבה. עוד עמד ב"כ הנאשם על גילו הצעיר של הנאשם (כבן 18 ו-4 חודשים בעת ביצוע העבירה) וכפועל יוצא מכך על מידת הבנתו את הפסול שבמעשיו. ב"כ הנאשם עמד על כך שמכתב האישום המתוקן לא עולה רכיב של תכנון או התארגנות וכי מדובר באירוע ספונטני וטען כי על עונשו של הנאשם להיות ברף הנמוך של המתחם. ביחס לעתירה לעיצומים כספיים עמד ב"כ הנאשם על מצבו הכלכלי של הנאשם, המצוקה הכלכלית הנלמדת מהתסקיר וביקש להימנע מהשתת קנס ובאשר לפיצוי, הזכיר כי הפיצוי בהליך הפלילי אינו אמור להשיב את מלוא נזקיה של המתלוננת וביקש כי זה ישולם לאחר שחרורו ממאסרו.

11. הנאשם נמנע מלומר דבר במסגרת דברו לעונש.

דין והכרעה

12. הנאשם במעשיו פגע בערכים המוגנים הנוגעים בראש ובראשונה לשמירה על בטחון הציבור, הגוף והקניין. חברה מתוקנת אינה יכולה להסכין עם מציאות בה נערות רכות בשנים, כמתלוננת, יחששו לצאת מביתן או לנסוע בתחבורה ציבורית, בטבורה של עיר אך בשל הפחד פן יבולע להן. חברה מתוקנת חייבת לדאוג כי רחובות הערים יהיו בטוחים לקטין ולמבוגר, שכן אחרת, נעמוד בפני מציאות בה הציבור בכלל וקטינות כמתלוננת, בפרט, יאלצו להסתגר בין כתלי הבית, מאחורי דלתות מוגפות תוך פגיעה של ממש בתחושת הביטחון האישי וכפועל יוצא מכך בחירותן.

13. על חומרתה של עבירת השוד, ועל תפקידם של בתי המשפט בהגנה על הציבור ובהרתעתם הרבים, עמד בית

המשפט העליון בפסיקה ענפה. בהקשר זה יפים הדברים שנקבעו בע"פ 5901/10 גולקו נ' מדינת ישראל (17.5.11):

" כבר נשפכו דיוארות רבים על חומרתה של עבירת השוד, המצדיקה ככלל עונש מאסר מאחורי סורג ובריח [...] ביטחונם האישי של עוברי אורח הוא יעוד מרכזי של בתי המשפט, ועליהם לעמוד בו, וליתן ידם להנחלת התחושה כי היורד לביטחונם, לכבודם ולרכושם של בני אנוש אחרים, דינו מאסר משמעותי".

14. ר' לעניין זה גם דברי בית המשפט העליון בע"פ 5265/12 עמור נ' מדינת ישראל (27.12.12):
"עבירה זו אסור לה שתקנה אחיזה במחוזותינו ועלינו לפעול לעוקרה היכן שניתן. עבירת השוד פוגעת בציבור הקורבנות המסוים במסגרת האירוע, כמו גם בכלל האוכלוסייה כאשר גורמים עבריינים מאיימים על שלומה ורווחתה. על בתי המשפט להעביר מסר מרתיע לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם. כאמור, בנסיבות רגילות הרתעה זו צריכה לכלול מאסר בפועל".
15. על תחושות האימה וחוסר האונים שאוחזות בקרבנות עבירת השוד בזמן האירוע, עמד בית המשפט העליון בע"פ 8660/10 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.11): " התנפלות על אישה בשעת ערב ברחובה של עיר, הפלתה האלימה כמתואר ושוד כספה- ישווה כל אחד מאתנו בנפשו אישה הקרובה לו במצב זה ויתן לבו לזעקתה- מצדיקים ענישה של ממש מאחורי סורג ובריח".
- ביחס לצלקות הנותרות בנפשם של קרבנות עבירת השוד, יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ 698/07 אברמוב נ' מדינת ישראל (17.6.07): "שוד אדם תמים בפתע פתאום, גם אם לא באלימות גבוהה, יש בו כדי להטיל אימה, להטביע חותם ולהותיר טראומה" (להלן: "עניין אברמוב").
- בע"פ 2832/17 אל כרים נ' מדינת ישראל (2.1.18) ציין בין המשפט העליון: "החברה אינה יכולה להשלים עם התופעה לפיה בעת הליכה בעיר, באור יום, הופך אדם לקורבן לנטילת רכושו תוך הפעלת כוח. ויוזכר כי אף אם לא נגרמת חבלה פיזית - הטראומה הנפשית העלולה ללוות נפגע עבירה מעין זה, יכולה להותיר את אותותיה, לרבות היסוס ומחשבה נוספת טרם היציאה מפתח הבית במהלך היום. בית המשפט חייב לתרום לעקירת תופעה מכוערת זו מן השורש".
- מדיניות הענישה הנוהגת
16. מטבע הדברים הענישה היא אינדיבידואלית ואת הפסיקה שתובא להלן יש לבחון בהתאמות הנדרשות בשים לב לאבחנות אל מול עניינו של הנאשם דנן.
- בע"פ 4720/14 אברהם נ' מדינת ישראל (2.2.15) נדחה ערעור על עונש של 36 חודשי מאסר בפועל שהושת על המערער אשר הורשע בשוד, לאחר שהבחין בקשישה שהלכה ברחוב ובידה תיק, הגיע מאחוריה, אחז את תיקה בחוזקה משך אותו וחילץ אותו מידה ונמלט בריצה. כתוצאה ממשכת התיק נפלה המתלוננת על הארץ ונחבלה בחבלה של ממש. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 3 ל- 5 שנות מאסר בפועל, אותו מערער היה כבן 19 נעדר עבר פלילי אשר הודה והביע חרטה.

בע"פ 2832/17 אל כרים נ' מדינת ישראל (2.1.18) שהובא לעיל, המערער 1 נדון ל- 36 חודשי מאסר בפועל, לצד הפעלת מאסרים מותנים (סך הכל 46 חודשים) והמערער 2 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהורשעו בכך שעקבו אחר אשה מבוגרת אשר הלכה ברחוב כשהיא אוחזת בתיק, המערער 1 תפס את תיקה ומשך אותו והשניים נמלטו מהמקום בריצה. למערער 1 היה עבר פלילי אך היה צעיר בן 19 שנים ואילו למערער 2 לא היה כל עבר פלילי. ערעורם של השניים נדחה.

בע"פ 5974/15 אבקסיס נ' מדינת ישראל (10.8.16) נדחה ערעור על עונש מאסר בפועל למשך 45 חודשים שהושת על המערער לאחר שהורשע בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות וקשירת קשר לביצוע פשע, שעניין בכך שבמסגרת קשר שקשר עם אחר, ארבו סמוך לסניף בנק ולאחר שהבחינו במתלוננת, ילידת 1948 כשהיא יוצאת מהבנק, עקבו אחריה ובהמשך המערער רץ לכיוונה כשהוא חבוש בקסדה ועוטה כפפות, משך בכוח את תיקה עד שרצועותיו נקרעו ואז רץ לעבר שותפו אשר המתין על קטנוע והשניים נמלטו מהמקום. המתלוננת נפלה ונחבלה.

בע"פ 7614/09 טראוב נ' מדינת ישראל (13.5.10) הועמד עונשו של המערער על 48 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע בביצוע שוד שעניינו בכך שעקב אחר המתלוננת לאחר שמשכה כסף מהבנק וכשהתיישרה על ספסל ברחוב, תפס את תיקה ומשך אותו בחוזקה תוך שזו נפלה ארצה. לאותו מערער היה עבר פלילי ואף היה תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה.

בע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל (31.07.12), נדרש בית המשפט העליון לערער על גזר דין שכלל 27 חודשי מאסר בפועל (לאחר הפעלת מאסר מותנה הועמד המאסר על 30 חודשים בפועל) בעניינו של מערער שהורשע בעבירות של שוד והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. אותו מערער הגיח מאחורי המתלוננת שעה שבו עמדה בתחנת אוטובוס ובידה מכשיר טלפון נייד, אחז בחוזקה את מכשיר הטלפון הנייד שלה והחל לתלוש אותו מידה תוך שהתגבר על התנגדותה ונמלט בריצה מהמקום. כאשר הבחין בשוטרים שהגיעו לעוצרו החל להימלט בריצה. לאותו מערער היה עבר פלילי ובית המשפט העליון דחה את הערעור.

ומן הכלל אל הפרט

17. כאמור, הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הוגבלה המאשימה לעתירה לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. משהצדדים הגיעו להסדר "טווח" או "תקרה" הרי שככל שבית המשפט ימצא לכבד את הסדר הטיעון, עולה השאלה האם יש מקום לקבוע את מתחם העונש ההולם, או שמא יש מקום להימנע מכך, בכפוף לסקירת מלוא התחנות הנדרשות בהתאם לתיקון 113 (ור' והשוו ע"פ 2014/20 אנקרי נ' מדינת ישראל [19.1.21]).

18. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה על בית המשפט לבחון, בין השאר, את הנזק שנגרם כפועל יוצא מביצוע העבירה. במקרה דנן, בהינתן התמונה הנלמדת מתסקיר נפגעת העבירה, דומה כי עיקר הנזק שנגרם בשל מעשי הנאשם, אינו מתמצה בשווי הכספי של הרכוש שנשדד אלא בראש ובראשונה בחותם הטראומטי שהותירו מעשיו של הנאשם במתלוננת - קטינה ילידת 2009, חותם אשר משליך עד היום על התנהלות המתלוננת ומשפיע על חייה ועל חיי משפחתה.

כעולה מתסקיר נפגעת העבירה, מעשיו של הנאשם פגעו פגיעה קשה של ממש בתחושת הביטחון האישי של המתלוננת ואף של הוריה, והובילו לפגיעה באורחות חייה כפועל יוצא מחששה לנסוע בתחבורה ציבורית או להלך ברחוב.

עוד ולחומרה נתתי משקל לחבלות שנחבלה המתלוננת כמפורט בכתב האישום המתוקן.

לחומרה נתתי משקל לתעוזה שהפגין הנאשם שעה שלא היסס לשדוד את המתלוננת בטבורה של עיר בשעת ערב מוקדמת.

19. לקולת הנאשם נתתי משקל לכך שלא עולה מכתב האישום המתוקן כי המדובר בעבירה מתוכננת או כי הנאשם נדרש להיערכות מוקדמת לשם ביצועה.

לקולת הנאשם נתתי משקל מסוים לכך שמעשי הנאשם אמנם גרמו לחבלות בגוף המתלוננת, אך לא בשל כך שהנאשם הכה בה אלא כפועל יוצא מהמאבק על משיכת התיק והשקיות.

20. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי משקל לכך שהמדובר בשוד שנועד לשם הפקת שלל מזדמן אשר אינו רב.

21. בהינתן כל האמור סבורני כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל.

קביעת העונש בגדרי המתחם

לנאשם אין כל הרשעות קודמות.

22. מקום בו כעולה מהתסקיר, שירות המבחן עמד על קיומם של גורמי סיכון להישנות ביצוע העבירות בהינתן מאפייני

אישיותו של הנאשם, קשייו להציב לעצמו גבולות פנימיים להתנהגותו ולעמוד בגבולות חיצוניים, קשייו לבחון באופן

ביקורתי את התנהגותו ולראות את הפגיעה באחר ומקום בו הנאשם ממוקד בתחושת קורבנות המעניקה לו תחושת

לגיטימציה למעשיו והוא אינו בשל להליך טיפולי היכול לצמצם גורמי סיכון אלו, ומקום בו שירות המבחן התרשם כי

נדרשת ענישה מוחשית שתהווה אלמנט הרתעתי ומציב גבולות מביצוע עבירות דומות בעתיד, הרי שלכאורה היה מקום

לתת משקל, במסגרת שיקולי הענישה בתוך המתחם, לשיקולי הרתעת היחיד.

23. מקום בו הפסיקה הדגישה שוב ושוב את הצורך בהרתעת הרבים לצורך מיגור תופעה קשה זו הפוגעת באופן משמעותי בתחושת הביטחון האישי של הציבור הנורמטיבי, ברחובות הערים, הרי שבגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם, היה מקום לתת משקל גם לשיקולי הרתעת הרבים, בגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם.

24. לקולת הנאשם נתתי משקל לכך שהנאשם נעדר הרשעות קודמות.

לקולת הנאשם נתתי משקל להודאתו המגלמת נטילת אחריות לצד חיסכון בזמן שיפוטי.

לקולת הנאשם נתתי משקל של ממש לכך שבהודאתו חסך מהמתלוננת, בהינתן קטינותה וגילה הצעיר במיוחד, את הכורח להעיד בבית המשפט, על הקשיים הכרוכים בחשיפתה לחקירה נגדית.

לקולת הנאשם נתתי משקל לגילו הצעיר בעת ביצוע העבירה, חודשים ספורים לאחר שחצה את רף הבגירות.

לקולת הנאשם נתתי משקל לנסיבותיו האישיות הקשות כנלמד מהתסקיר.

לקולת הנאשם נתתי משקל להשלכות הענישה על משפחת הנאשם, בשים לב לכך שטען בפני שירות המבחן כי נדרש לסייע לאימו בשל מצוקתה הכלכלית.

25. בהינתן הפגיעה הממשית והמוחשית במתלוננת כנלמד מתסקיר נפגעת העבירה, הסדר הטיעון נחזה כמקל, ולכאורה היה מקום לגזור את דינו של הנאשם ברף גבוה יותר במתחם תוך מתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים. הגם כך, ההלכה היא כי בית המשפט אינו מחליף בשיקול דעתו את שיקול דעתם של הצדדים והמבחן לקבלת הסדר טיעון הינו מבחן הסבירות. מקום בו הרף העליון של מנעד העונש המוסכם בין הצדדים מצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, הרי שלכאורה הסדר הטיעון סביר. הוסף לאמור את העובדה שכפועל יוצא מהסדר הטיעון נחסך מהמתלוננת הכורח להעיד בבית המשפט ולעמוד בפני חקירה נגדית (בהינתן קטינותה וגילה) ודומה כי יש בכך להצדיק את קבלת הסדר הטיעון.

26. משמצאתי שיש מקום לכבד את הסדר הטיעון הרי שלמעשה, כלל שיקולי הקולא שפורטו לעיל, מגולמים בו, משלכאורה, אלמלא הסדר הטיעון היה מקום לתת משקל גם לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים ולגזור את דינו של הנאשם ברף גבוה יותר בתוך המתחם. פועל יוצא מהאמור לעיל הוא שיש לגזור את דינו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, משלא מצאתי בתסקיר שיקולי שיקום המצדיקים חריגה לקולא מרף תחתון זה.

27. באשר לעתירת המאשימה להשתתף קנס על הנאשם, מקום בו המדובר בעבירה שבוצעה לשם הפקת תועלת כלכלית, בדיון עתרה המאשימה להשתתף קנס, משראוי להשית גם ענישה כלכלית אשר יש בה בכדי לאיין את התועלת הכלכלית הפוטנציאלית הגלומה בביצוע העבירה. הגם כך, מצוות המחוקק וההלכה הפסוקה היא כי בית המשפט יתחשב גם ביכולותיו הכלכליות של הנאשם הניצב בפניו. בעניינו של הנאשם דנן, לאור התמונה העולה מהתסקיר ויכול ולפנים משורת הדין מצאתי להימנע מהשתתף קנס.

28. דומה כי מקום בו הפגיעה בתחושת הביטחון האישי, עולה מאות מונים על הפגיעה הפיזית או שווי הרכוש שנשדד, ובעיקר בשים לב לתמונת הנזק המשמעותי הנלמדת מתסקיר נפגעת העבירה, ראוי לפסוק פיצוי משמעותי לטובת המתלוננת. יחד עם זאת, הגם שער אני לכך שההלכה היא כי העדר יכולת כספית אינה שיקול רלוונטי לקביעת סכום הפיצוי (ע"פ 5205/17 אבו עיאדה נ' מדינת ישראל [15.10.18]), ע"פ 961/16 אלהרוש נ' מדינת ישראל [25.11.18]), נתתי משקל מסויים ליכולותיו של הנאשם כנלמד מהתסקיר. עוד לעניין זה יצוין כי הפיצוי בהליך הפלילי אינו מגלם את מכלול נזקיו של נפגע העבירה ואינו שולל ממנו את היכולת להיפרע בהליך אזרחי. בנוסף, על מנת להקל על הנאשם בנטל הנשיאה בפיצויים אלו יחולקו לשיעורים.

29. לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בגין התיק שבכותרת, בלבד, בהתאם לרישומי שב"ס. מובהר כי ימי מעצר החופפים פקודת מעצר/מאסר אחרות, לא ינוכו.

ב. 12 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירת רכוש ו/או אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירת רכוש ו/או אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלוננת (עפ"י פרטי הנפגע המופיעים בטופס פרטי ניזוק שהוגש למזכירות בית המשפט) בסך 14,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.09.24 ובכל 1 בחודש שלאחריו. לא יעמוד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא תוספת פיגורים כחוק. הובהרו לנאשם דרכי תשלום הפיצוי.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן והודע היום ד' סיוון תשפ"ד, 10/06/2024 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט
שם הקלדנית: +מיכל